

ται τα παιδιά τους κι' ανάδοχοι που τα βάζουν έξω από τον πόλεμο. Όχι προ πάντων οι ανάδοχοι! Αλλά οι δραγουμάνοι των μικροξενοδοχείων που σε βλέπουν με στο βαπόρι ξένο, καινούργιο, νέον... σε τριγυρίζουν με της καρτέλες των καταγωγών των. προθυμεί να σκύβουν στα μεγαλύτερα εξευτελισμό... κι' όλα: όσο να σ' αναλάβουν...

Κι' όμως αν σκοτώσει ένα από αυτά τα όντα, τα χρήσιμα για τη διακονία της άτιμίας και του θανάτου—να σε κόψουν ή θα σφύρουν να βέβης στη φυλακή. Κι' έτσι χάνεται... χάνεται πίσω απόνα μαράζι... κι' ο δραγουμάνος του καταγωγίου επάνω στο πτώμα σου έγγραφει συνδρομητές, μαζεύει πελάτες χωρίς να τοῦς κυνηγάει παιδί.

Γιομίζει το καταγωγίο από παλαιοί κι' από γερω-ήλικόλογους και γερω-ήλιθιους.

Κι' άπάνω άπλω άπτά τα φρικώδη—άπάνω από το θανάτο σου όργιάζει ή δικαιοσύνη και ή όδξα των συνδρομητών.

Μα έγω δεν είμαι από τις πατέρες που θαφτίζουν τα παιδιά τους.—Έγω δε ζητάω άνάδοχο... δε θέλω δραγουμάνο.—Σεμπαρακαίνομαι μονάχος, φορτώνομαι τα πράγματά μου μονάχος και πάω άντρωμένος πιά ν' άνταρρώσω το φίλο μου και πιά ν' αγκαλιάσω και να ένωθώ με την άγαπητική μου την 'Ιδέα... την πολυμητή 'Ιδέα του:

Προσάξοντας ένα ξεψυχοῦσε

κι' επρόσταζε να καταστραφούν...

Δεν είμ' άπ' τους πατέρες που κλαίνε και που έκμταλλίζονται το αίσθημα, για το ήρεμάνω, το τραγικό στρίψιμο του μουστακιού.

Έγώ βρίσκω την άγαπητική μου, που δεν άρνιέται τον θάτο της—κι' ό έαυτός της είμ' έγω. Κι' ό φίλος μου με νοιώθει χωρίς να με θαυμάζει, χωρίς να β' άγαπάρ... γιατί θαυμάζει το έγω του κι' αγαπάει το έγω του.

Δε σέβονται, ό παιδιά μου, καμμι δικαιοσύνη και καμμι ήθελόγια από γεννήθη άπ' την άνάκη του μπακάλη και του δραγουμάνου.

Κι' άπλωμένος με τα πόδια μου γρονιά, άγκαλιάζω σφιγγω τον έαυτό μου, πέτα στη θάλασσα και πλέχοντας ήτάω κι' άνεβαίνω στο βαπόρι και ταξιδεύω.

Και στο ταξίδι μου—όι στο ταξίδι μου μπήκε στην πλώρη όλομόναχος κουβεντιάω με τη θάλασσα—ποιός βλέπει τη θάλασσα την άγριεμένη;—και χαρετάω τον ήλιο στην άνατολή του και στο βασίλειμά του.

Άφήστε με στο ταξίδι μου.

Άφου δε με νοιώθετε κι' άφου ός φαίνονται παράδοξος και γελοῖος... άφήστε με.

Έγώ σκίζω με το γέλωτο βαπόρι την όρνια—την πλατειά θάλασσα.

Όχι να με ή έχετε βαρκάρηδες στο λιμάνι που δεν το πνύνουν ή φουρτούνες.

Έμένα ποτε δε θα με ξεπαρακάρετε.

Έμένα τον άσεβη ταξιδιώτη.

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίσκια των πλατειών Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου ('Οφθαλμιατρείων), Σταθμού 'Υπογείου σιδηροδρόμου ('Ομονοία).

Ο ΝΟΥΜΑΣ δέχεται από τις επαρχίες και τριμήνους συνδρομητές, με δυό δραχμές προπληρωτές την τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

έθιμήσαν που τις έβρισε ό κ. Πρωθυπουργός την νύχτα της έκλογής και τις έστειλε στών σκουπιδιών το κάρρο. Κ' είχαν δικιο να θυμώσουν. Ένας πρωθυπουργός πρέπει να κρατάει την γλώσσιν του και να βάζη γκέμι στα νεύρα του, κι' όταν άκούη τον πνίγη ό θυμός κι' όταν άκούη έχει όλα τα δίκια του κόσμου με το μέρος του.

Μά ό κ. Ράλλης, λένε, είχε ειλικρινής άνθρωπος κι' έννοει να τα λέει όλα τα πράγματα με τήνομί τους καθαρά και ξάστερα. Καλό προσόν κι' ή ειλικρίνεια, πολύ καλό, και προ πάντων στις σημερινές περιστάσεις. Να είχε κανένας πρωθυπουργός και να είχε ειλικρινής, και μάλιστα άπέναντι του τύπου, που όλοι τον προσκυνοῦν και τον λιθανίζουν σημαίνει κάτι τι. Και το κάτι τι αυτό, το σπανιότατο και το πολυτιμώτατο, ό κ. Ράλλης τώχει. Μπούδοτου!

Γι' σταθίτε όμως! Το πράγμα αρχίζει να πελαγώνη. Άπ' τη μιά μεριά έχουν δικιο οι δημοσιογράφοι να θυμώνουνε, από την

άλλη μπράβο στών κ. Ράλλη. Τι σημαίνουν αυτά τάνάποδα κι' άταίριαστα πράγματα;

Σημαίνουν απλούστατα πως ό κ. Ράλλης είχε κάθε δικαίωμα να τα βάλη με τους 'Αθηναίους δημοσιογράφους και να τοῦς μιλήσει άγρια και λίγο βάνουσα άκόμα,—έδω ταιριάζει το μπράβο στών κ. Ράλλη!—μ' από την άλλη μεριά τα ίδια τα πράγματα φωνάζουν και διαμαρτύρονται πως ό κ. Ράλλης έπρεπε να βρῇ καμμι άλλη άφορη κι' οι άφορες δα δεν λείπουν, κάθε στιγμή παρουσιάζονται! για να στείλη στών σκουπιδιών νό κάρρο τοῦς μισούς ή τὰ τρία τέταρτα των δημοσιογράφων—γιατί ήπάρχουν άνίμεσα σ' αυτούς και καλοί—κι' όχι την Δημοτική έκλογή, που άπόδειξε μ' αὐτ' ότι έθύμωσε γιατί δεν επέτυχε του σεβάσμιου αρχηγού του ό ύποψήφιος.

Βλέπετε είναι και περιστάσεις που πρέπει ή ειλικρίνεια να ύποχωρή στην διπλωματία κι' ή έλευθεροστομία να παραδίνη στην βουδαμύρα τῶν σκλήπτρῶν της.

Καλότυχοι όσοι μπορούν να φυλάγονται από κάθε τέτοια κρίσιμη περίσταση και να βγαίνουν κερδισμένοι πάντοτε.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΑ

φύλλα τους μάς ένθουσίχταν 'ΑΤΑ ΝΕΑ'. Σεμνά και καλοτυπωμένα και ιδιόρρυθμα, μάς ήλθαν όχι για να έξήσουν τον άριθμό που ύπάρχει, άλλα να προσθέσουν πραγματικώς μια καινούργια εφημερίδα, κάτι νέο που από τον 'Αθηναϊκό τόπο έλειπε.

Έτσι τα κρίναμε από τα πρώτα φύλλα. Τα κατόπιν θα είχε και καλλίτερα. Αὐτῶν εἶνε ή πεποίθησί μας. Πεποίθησι που έρρίζωσε μέσα μας όχι μόνον από την ικανότητα και τὰ ήθικὰ κεφάλαια δύο δημοσιογράφων της πρώτης γραμμῆς, του κ. Βουτσινά και του κ. Πώκου, που τὰ διευθύνουν, αλλά κι' από το έκφρατικώτατο σύμβολο, πῶχουν πλάι στὸν τίτλον τους: «Περισσότερα πράγματα εις όλιγοτέρας λέξεις».

Αὐτό το δρόμο θάκαλουθήσουν και μακάρι ως στο τέλος να μην άπομακρυνθοῦν ούτε βήμα άπ' αὐτόν. Έχουμε τότες εφημερίδες που λένε λίγα πράγματα σε πολλά λόγια και σε περισσότερες ψευτιές, ώστε έπρεπε να βγῇ και μιὰ που θα λέη πολλά πράγματα σε λίγα λόγια. Κι' όταν κανένας

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ»

ΣΙΒΥΛΛΑ

Με σταυρώνει τα χέρια ό Παῦλος, έκαμάρωνε, με μίαν προσήλωσιν γεμάτην θυμωμένη, το πρώτον του έργον, που είχε φιλοτεχνήσει άλλοτε στα νεανικά του χρόνια, και το όποιον έμελλε την έπομένη να άποστείλῃ εις τὸν διαγωνισμόν κάποιας καλλιτεχνικῆς έκθέσεως.

Πόσην φιλαυτίαν έδωλεπε να λάμπη στο πρόσωπόν του, άντικρίζοντας το άριστούργημά του, που θα τοῦ ξάνοιγε ένα κόσμον θριάμβων αύριον, ένα δρόμον άγνωστον έως τώρα, πανένδοξον, σπαρμένον από δαφνόφυλλα που θα τον έρρακινεν όλος ό καλλιτεχνικός κόσμος των 'Αθηνών! 'Ησθάνετο ζωηρότατα έντός του όλην την δύναμιν του πόνου, που τον ένέπνευσε και τον παρέστρεν εις την σφαί-

ραν της άθανασίας. 'Ησθάνετο να έκχειλίξη ή ψυχή του από μίανδικαίαν ύπερφάνειαν διά τὸ πλάσμα του, άνάμικτον με κάποιον μυστηριώδες γόητρον. Θέλει να κάθεται εκεί ώρες έλόκληρες έκστατικός και άφωνος, βυθισμένος σ' ένα είδος νάρκης γλυκυτάτης, να το περιβάλλη με βλέμμα άχόρταγον θαρρείς πως κάποιον χέρι άόρατο τον κρατεί εκεί κερπωμένον, μαγευμένον από την ποίησιν και το άπύγασμα της καλλονῆς, που έπλημμύριζε τριγύρω.

Μέσα εις το φωτοπερίγραμμα που έσκόρπα ή πορφύρα της δύσεως μ' ένα γαρνίρισμα μενεξεδένιων χρωμάτων, κι' άγκάλιαζεν όλόθερμα τις άπύληπτες ζωγραφίες, που έσερνε άνάλαφρα το δημιουργό χέρι του καλλιτέχνου, ή «Σιβυλλά» του έξεχώριζεν από όλα τ' άλλα έργα του. Έφάνετο ως μιὰ Παντοδύναμος έμπνευσις, μεγαλοπρεπής, κυρίαρχος, βασίλισσα τρανή μέσα σ' της τέχνης τον ναό. Έξέφραζε κάτι τι το φανταστικόν ή θεά της, το αίθεροποίητον, λές και ήταν έτοιμη προς πέταγμα άπάνω ψηλά εκεί εις την χώραν των άθανάτων! Έμαρτύρει όλον τον άγώνα τον ειλικρινή τον μέγαν, άγώνα ενός έργατου της τέχνης της άληθινῆς.

.*

Έπάνω εις την μεγάλην όθόνην παρίστανε την άρχαίαν Ρωμιαίαν προφήτιδα, έξαπλωμένην άν-

παυτικά επί μαρμαρίνου θόκου—στολισμένου από χιλιάδων λεπτοκεντήματα, βυθισμένην τις οἶδε εις ποῖον χαριτωμένον όνειρον, και κλίνουσιν με χάριν παρθένας τ' άγγελόμορφον κεφάλι της επάνω στο λευκό της χέρι άκουμβούτε σε κάποιον κερυθένιο τραπεζάκι, ένῶ τὰ κροινάχτυλά της έπαιζαν άρηρημένα με τις άφροδαντέλλες της γάσσας που άπλώνετο σαν πέπλο νυκτικό στη μεταξένια κόμη της, κι' έφιλούσε δειλά τὰ μεγάλα θεϊκά της μάτια, που σε προσέβλεπαν χαϊδευτικά με μίαν ιδιαιτέραν μελαγχολικὴν ήδυπάθειαν, μαζὶ μ' ένα άπαλό γλυκύτατο φῶς, όταν το λυκόφως των ώραίων δειλινών... Άφινεν ό Παῦλος το βλέμμα του να πλανῆται έκθαμβὸν εις τὸ μαγικὸν λαμπύρισμα των χρωμάτων, τὰ όποια έξωντάνευαν ένα τέτοιον φωτεινόν ένδαλμα μπροστά του, γεμάτον από μίαν ποιητικὴν θερμην, που έφάνταζε τόσον καιρόν εις τὸν νοῖν του.

Και όμως μέσα σε αείνη την πλήμυνε της άρμονίας, γύρω στην ύπεροχο ωραιότητα, που έλάσλειε σ' όλο το κομψόν του δωματίον, έάν έπρόσχε κανείς θα παρατήρει έξαφνα κάποιον βαθεῖα κατήφεια, μίαν έκπρεσιν άνίας χυμένην γύρω στο πρόσωπόν του, θα διέβλεπε καθαρά μέσα στο περίλυπο βλέμμα του ένα ώκεανόν άπέραντον σκέψεων, που

λέει λίγα λόγια, λέει πάντοτε και τα λιγότερα ψέματα.

ΕΠΕΣΕ

λοιπόν παρ'αυτῶν και παρ'αυτῶν στην Δημοτική ἐ.λογή τοῦ Παιριωῶ! Τ.ομερὸν! Γιὰ φαντασθῆτε! Νὰ βρίσκονται ἄνθρωποι ποὺ νὰ πληρώνονται γιὰ νὰ ψηφίσουν τὸν ἑνα ἢ τὸν ἄλλον ὑποψήφιον! Εἶναι νὰ τοῦ φύγῃ κανενοῦ τὸ μυαλό του! Κ' ἔχουν δικιοὶ φίλοι τοῦ κ. Δαμαλά νὰ χαλοῦνε τὸ κόσμο και νὰ ἄρχουνται ἀποστολισμῶς στὴν Ἀθήνα και νὰ παίρνουν τῶν ὁδῶν ὅλα τὰ ὕπουργα και νὰ δειάζουν ὅλα τὰ νεροβάρηλα τοῦ Ἀσπιδίου, και νὰ γυρίζουν τζάμπα στὴν πόλι τους και νὰ πέφτουν νὰ κοιμούνται νανορίζομενοι ἀπὸ τὰ γλυκὰ ὄνειρα τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς! Εἶναι φοβερόν, ἀλήθεια! Καὶ πρώτῃ φορά συμβαίνει στὴ χώρα μας, στὴν μακαριωτάτῃ χώρα μας, ὅπου οἱ ἐκλογεῖ γίνονται μὲ ὅλη τὴν εὐσυνειδησία και μὲ ὅλη τὴν ἀξιοπρέπει, δίχως νὰ πέφτῃ παρ'αυτῶν και δίχως ἢ συναλλαχθῇ νὰ δουλεύῃ και δίχως νὰ ἐπηρεάζονται και δίχως νὰ ἐξουδετερόνεται ἡ τιμὴ ψήφου τῶν καλῶν πολιτῶν ἀπὸ τὴ ψήφου ἑκατὸ ἢ χιλίων μεθυσιμένων και πωλημένων ἀνδραπόδων!

Μὰς κάνουν ἐντύπως τὰ πράγματα' αὐτὰ, ποὺ γίνονται ἀπὸ καταβολῆς Ἑλλ. Παισιλείου και θὰ γίνονται μὲχρι συντελείας αὐτοῦ! Κ' ἐν τούτοις δὲν ἐσκεφθήκαμ' ἀκόμα νὰ περιορίσουμε λίγο τὴν ἐλευθερία τῆς ψήφου και νὰ τὴν ἀρπάξουμε ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων ποὺ τὴν πωλᾶνε γιὰ ἕνα τῶν ἄλλων ἢ γιὰ ἕνα ποτ'ἔρι κρασί.

ΜΑΣ ΗΛΘΕ

πάλι ὁ συμπαθὴς βαθύφωνος κ. Νικολάου. Δὲν ἤξεύρουμε, ἂν μὰς ἔλθῃ μὲ μoustάκι ἢ μὲ ψηλὸ καπέλλο αὐτὴν τὴν φορά, γιὰτὶ ὁ κ. Νικολάου ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἰδιοτροπία βεβαία, συνειθίζει νὰ ἔρχεται ἐδῶ ἢ μὲ μoustάκι και μὲ ρεμπουπλικά, ἢ ξουρισμένους και μὲ ψηλὸ καπέλλο.

Τὴν προτελευταία φορά μὰς ἔφερε τὸ ψηλὸ καπέλλο του. Τὴν τελευταία τὸ μoustάκι του, και φέτος δὲν τὸν εἶδαμε γιὰ νὰ μporέσουμε νὰ σὰς ποῦμε ποιά ἀπὸ τίς δυὸ ἀποσκευές του ἐπῆρε μαζί του.

Ἢ τὸ μoustάκι του ὅμως, ἢ τὸ ψηλὸ καπέλλο του και ἂν φέρῃ, πάντοτε μὰς φέρνει και τὴ γλυκειὰ και συμπαθητικὴ φωνή του, γιὰ χάρι δὲ αὐτῆς τοῦ συχωροῦμε τίς ἄλλες, καλλιτεχνικὲς πάντοτε. ἰδιοτροπίες του.

ἔχανετο πρὸ πολλοῦ ὁ λογισμὸς του! Ἀποσπασμένος ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν μοναξιά του ξαναγύριζε σιγὰ σιγὰ πάλιν τὸν νοῦ του στὰ μακρινὰ του χρόνια, προσπαθοῦσε ν' ἀνερευνῇ ἐπίμονα ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος, ἱστορίαν ὀνειρῶδη, γεμάτην πάθος—τὸ ὅποιον δὲν ἐμετριάσθη καθόλου, ἀπὸ τότε, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐμεγάλυνε και τὸν πλημμυροῦσεν ἀπὸ ἔρωτα πάντα.

Διὰ μιᾶς ἐπέραςεν ἐμπρὸς τοῦ ὀλάκερη ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἢ ἀσύγκριτη, ὅλες οἱ ἀλησμόνητες ἡμέρες τῆς ζωῆς του—ὅταν γεμμένη ἡ Αἶνα σ' ἕνα διδανάκι τοῦ μικροῦ σκαλονοῦ τῆς, τοῦ ὠρχίζετο μὲ δάκρυα τίστιν και λατρεῖαν μέχρι θανάτου! Πόσον ζωντανὰ εἰμίανε ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν του. Ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονῇ. Ἐκεῖνος δίπλα τῆς λιποθυμῆτος ἀπὸ τὴν γοητεία τῶν ματιῶν τῆς «εἰς τὰ ὅποια πόσαι ψυχαὶ νὰ ἐπνίγησαν, νομίζουσαι ὅτι εἰπιπτον εἰς τὸν οὐρανόν», τὴν ἔκουε μὲ ἀνείχτο τὸ στόμα φορτώνοντας τὴν καρδιά του μὲ λόγια κενὰ, ἀστόχαστα, λόγια γεμάτα γυναικεῖα ὑποκρισία. Κι' ἕνα δειλὸ φθινοπωρινό, ἀνάμεσα στὸ μασχοδύλημα τῶν γλαυκῶν και εἰς λαντάνες ποὺ ἐστόλιζαν μὲ πράσινες γυρλάντες τὸ καλαμένιο κιόσκι, ἀντίκρουσε ὁ Παῦλος, μὲ τὸν χροστῆρα στὸ χέρι και κυτᾶζοντάς τὴν, ἐτράβαγε ἐξάλλοι ἀπὸ συγκίνησιν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΜΑΣ

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΔΗΜΟΤΑΙ

Μὲ πλειοψηφίαν χιλιάδων ὁλων ψήφων μὲ περιεβάλατε και πάλιν διὰ τῆς ὑψίστης ἀληθείας τιμῆς νὰ μὲ ἀναδείξητε πανηγυρικῶς Δῆμαρχόν σας. Ἐκ βάθους καρδίας σπεύδω νὰ σὰς εὐχαριστήσω, συγχρόνως δὲ νὰ σὰς συγχαρῶ διὰ τὴν θριαμβευτικὴν νίκην, τὴν ὁποίαν κατηγάγετε. Ἢ νίκη αὕτη ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν εὐγενῆ τῶν Ἀθηναίων λαόν, ὅστις κρίνων ἐλευθέρως και ἀνεπηρεάστως γνωρίζει νὰ κάμνῃ χρῆσιν τῆς ψήφου του, εἰς τὴν πρόοδον μόνον και τὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσος ἀποδίδων.

Ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν μὲ ἐξελέξατε διὰ πρώτην φοράν Δῆμαρχόν σας, ἐσπευσά τὴν αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς ἐσπέραν νὰ διακηρύξω πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐδεμίαν μεταξὺ φίλων και μὴ θὰ ἔκαμνον διακρίσιν. Τὴν δὴλωσιν ταύτην ἐπαναλαμβάνων και σήμερον ὑπόσχομαι ἐπισήμως, ὅτι πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ πολῖται, και οἱ τιμῆσαντές με διὰ τῆς ψήφου των και οἱ μὴ ἐξέωσαντές με τῆς τιμῆς ταύτης, προτερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖς τῆς Δημαρχίας δι' ἰδίας ὑποθέσεις, θὰ μὲ εὐρωσι πάντοτε πρόθυμον εἰς τὰς νομίμους και δικαίας αἰτήσεις των.

Ἀναγνωρίζω ὅτι βαρυτάτας ἀναλαμβάνω εὐθύνας και ὅτι μέγιστα και ζωτικώτατα διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων ζητήματα δέον νὰ ἐπιλυθῶσι κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν δημοτικὴν περίοδον. Εὐτυχῶς τῶν ζητημάτων τούτων ἡ λύσις καθίσταται ἤδη σχετικῶς εὐκολωτέρα, διότι διεχαράχθη κατὰ τὴν παρελθούσαν τετραετίαν ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν ὁδός. Οὐδὲν ἄμφισβητόν, ὅτι ἡ αὐτὴ εὐγενὴς προσπάθεια και ὁ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως ζήλος θέλει καταβληθῇ και ἐκ μέρους τῶν ἀξιοτίμων δημοτικῶν συμβούλων, οἵτινες ἐτιμήθησαν διὰ τῆς ψήφου σας. Εἶμαι δ' ἐπίσης πεπεισμένος, ὅτι δὲν θέλω στερηθῇ και τῆς ἀρωγῆς τῆς Κυβερνήσεως και ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων συνεδριάσεων τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς θὰ ληφθῶσι τὰ ἀνγκαλιούντα νομοθετικὰ μέτρα, διὰ τῶν ὁποίων τὰ μέγιστα θὰ διευκολυνθῇ ἡ πλήρης εὐδωσις τῶν δημοτικῶν πραγμάτων.

Τὴν πεποίθησίν μου ταύτην στηρίζω ἐπὶ τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων πολιτευομένων, καθόσον δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς πρωτεύουσος τοῦ

και ἀγάπην τίς ἀπαράμιλλες, τίς ὀλοζώντνες γραμμῆς τῆς «Σιδύλλας», τὴν ὁποίαν μὲ πόσῃ χαρὰν εἶδεν ὕστερ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαράλαχτην μ' ἐκείνιν.

Μέσα εἰς τὸ βασιλεῖμα τῆς ἡμέρας και στ' ἀπελπιστικὸν κρότημα ποὺ ἄρχιζαν ἐξω τὰ νυχτοπούλια γύρω στοὺς φράκτες τῶν κηπαρίστων, ποὺ περιστοίχιζαν τὸν ἀντικρινὸν πύργον, ἡ «Σιδύλλα» εἶχε προσλάβει τώρα μίαν ὄψιν ἀλλοιώτικην, τραυματικὴν, γεμάτην φρίκην! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ δειλινοῦ ἐκεῖνου ἀνορθώθη τώρα ὡς ἀπείσῃον φάσμα ἐνώπιόν του, κι' ὅλα τριγύρω του εἶχαν θέαν πένθιμον, σιωπηλὴν θέαν θανάτου! Κάποια ξαφνικὴ ἐνθύμησις ἐπέραςεν ἀπὸ τὴν φαντασίαν του κι' ἐξάναψεν ὅλην τὴν ἀποστροφὴν και τὴν ἀνέκφραστον ἀηδίαν τῆς ψυχῆς του, ποὺ τοῦ ἐνέπνευεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη. Πόσον εὐρέθη ἡπατημένος τώρα, πόσον ἀλλάξαν τὰ πράγματα ἀπὸ τότε! Τί ἀταίριαστον ποὺ ἐβλεπε τὸ χιμαιρικὸν παρελθὸν πρὸς τὴν πραγματικὴν ζωὴν τοῦ παρόντος. Ποιὸς θὰ ἐπίστευε ποτὲ πῶς οἱ ὄρκοι ἐκείνοι και τὰ δάκρυα θὰ ἦσαν τόσον δόλια, ξένα στ' ἀληθινὸ αἰσθημά του! Στρέφει και παρκατηρεῖ τὸ ἔργον του μὲ μάτια ἀφηρημένα κάπως, σὰν βλακωμένα και τοῦ φαίνεται ψυχρὸ, ἀγνώριστο.

Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς πόλεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν τὸ ἐνδοξὸν παρελθὸν κατέστησεν εὐκλεῆς προσκύνημα σύμπαντος τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Οἱ πανταγόθεν τῆς ὑψηλῆς ἐπισκεπτόμενοι τὴν τόσον ὑπὸ τῆς φύσεως εὐνοηθεῖσαν πόλιν μας πρέπει, ἀπερχόμενοι, πλὴν τῶν ἱερῶν ἀναμνήσεων τῆς ἀρχαιότητος, νὰ συναπακομιζώσι και συμπάθει ἐντυπώσεις ἐκ τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων και συνεπῶς ὑπὲρ ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1903.

Μετ' ἀπειρῶν ἀγάπης και ἐνθέρμων εὐχαριστιῶν.

Ὁ πάντοτε ἀφοσιωμένος εἰς ὑμᾶς

Σπ. Γ. Μερκούρης

ΦΤΗΝΕΙΑ-ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ-ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΜΑΡΙΑΣ ΚΥΠΡΙΑΔΟΥ

5 ΑΡ. 0402 ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡ. 5

Ὅλ' οἱ Ἀθηναῖοι εἰς αὐτὸ θὰ ῥάπτουν τὰ ὑποκάμισά τους και ὅλ' αἱ Ἀθηναῖες εἰς αὐτὸ θὰ παρραγγέλλουν τὴν προῖκά τους.

Ἐπισκεφθῆτε το και θὰ πεισθῆτε. Ὅχι λόγια ἀλλὰ πράγματα. Τὸ σύμβολον τοῦ νέου ἐργοστασίου εἶνε:

ΦΤΗΝΕΙΑ—ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ—ΟΜΟΡΦΙΑ

ΚΕΡΔΟΣ 312. 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ! 312, 140 δραχμῆς ἔδωκε μέγιστο τοῦδε τοῦ γαυροῦ τοῦ τραπεζομεσίτου κ. ΙΩ. ΦΩΤΙΟΥ εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.

Ὁ κ. Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναδιδῇ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 100,000 δραχ. Ἐπιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετίσχῃσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὁ πο δ ἰ β ἄ ζ εἰ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκίστην λαχειοφόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 και θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσι εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς δημολογίαις και τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη, μὲ τὰς 70,000 χρυσῆς δραχ. τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ε. ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὅλη ἡ προτέρα ἀφθαστὴ και τελειωτικὴ ἀρμονία τῶν γραμμῶν και τῶν χρωμάτων, τοῦ ἐφαίνετο ἤδη ἀκανονιστὴ, ἄχαρη! Νομίζει ὅτι τὰ μάτια ἐκείνα τὰ πλανητικὰ ἄλλοτε, τὰ ὀνειρεμένα του μάτια, τὸν προσέβλεπαν τώρα μ' ἕνα ὕψος προσποιημένον, περιγελαστικόν. Μία λύπη ἀπλετη γερμίζει πέρα ὡς πέρα τὰ στήθη του, και νοιώθει σὰν κάποια μυστικὴ εἰρωνεία νὰ σγίξῃ τὰ σπλάχνα του.

Ὡ! πῶς θὰ ἤθελε νὰ ἐχάανετο ἡ ἀπατηλὴ ἐκείνη εἰκόνα ἀπὸ τὰ μάτια του, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παῦλος ἐθυσίασεν ὅλο τὸ σφραγισμένον κι' ὅλη τὴν λαχτάρα τῆς καρδιᾶς του...

Κι' ὅταν τὴν ἐπομένην μέρα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αἴθουσαν τῆς ἐκθέσεως, τὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος και τῆς τέχνης, ἡ ἐπιτροπὴ κατενοουσιασμένη ἀπὸ τὴν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Σιδύλλας» ἀνεκέρητε νικητὴν τὸν ζωγράφον τῆς, και ὁ κόσμος ὅλος ἐσείετο ἀπὸ ἀτέλειωτα χειροκροτήματα και ἐπευφημίας, ὁ Παῦλος προσπαθοῦσε ἐπίμονα ν' ἀποφύγῃ ὁλων τὰ βλέμματα, συμμαζωμένους σὲ κάποιαν ἄκρη.

Μυχία συγκίνησις ἐτάραξε τὴν ψυχὴν τοῦ ἄμα ἄκουσε νὰ καλοῦν τὸ ὄνομά του και ἄρχισε νὰ

Ο ΝΕΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ἀναδειχθεὶς τῇ ἐμετέρῃ ψήφῳ Δημοτικὸς ἄρχων τοῦ προσφιλὸς μου Πειραιῶς, ἐνθέρμη εὐχαριστήρια ἐκφράζω διὰ τὴν τιμὴν, ἣς ἠξιώθη, ἀπορῶν λόγων, ἵνα καταδείξω ἑμὴν τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην ἣν πρὸς με ὁ ἀγαπητὸς λαὸς τοῦ Πειραιῶς ἐπεδείξατο, ἐπιφύλασσομαι δ' ἵνα καὶ ἕνα ἕκαστον ἑμῶν εὐχαριστήσιον ἰδιαιτέρως.

Τίνας ὑποχρεώσεις ἐνώπιον ἑμῶν, ἐνώπιον τῆς πόλεως Πειραιῶς, ἀναλαμβάνω ὡς Δημοτικὸς ἄρχων, καλῶς γνωρίζω, πέποιθα δ' ὅτι τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἡψίστου καὶ τῇ πολυτίμῳ ἀρωγῇ τοῦ Σιδηροδρομικοῦ σώματος τοῦ Δήμου καὶ πάντων τῶν πολιτῶν θέλω διευθῆναι νὰ θάω ἀντίξω καὶ ἐκείνων, οἵτινες ἐκ περιστοπίας διώκοντες τὸν Δῆμον Πειραιῶς, ἀνυπερβάντες αὐτὸν πρότυπον τῶν λοιπῶν Δήμων τοῦ Κράτους, καὶ τῶν προσδοκῶν πάντων ἑμῶν οἵτινες ἐν τῷ προσώπῳ μου θέλω καταβῇ ἡ πᾶσις μου μεριμνῶν, ὥπως ἀνευρίσκετε οὐ μόνον τὸν ἐντιμὸν καὶ σφόδρον διαχειριστὴν τοῦ Δημοτικοῦ πλούτου τὸν νυχθημερόν ἐργαζόμενον μετὰ δραστηριότητος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Δήμου ὑπὲρ προαγωγῆς καὶ ἐξωραϊσμῶ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου, τὸν ἐκτελεστὴν ἔργων ὠφελίμων καὶ ἀπαραιτήτων διὰ τὴν εὐμερίαν τῶν ἀγαπητῶν μου συμπολιτῶν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν ἀκάματον ὑποστηρικτὴν τῶν συμφερόντων παντὸς ἀδικουμένου πολίτου, διότι φρονῶ ὅτι ὁ ἰθὺς τὰς τύχας ἑνὸς Δήμου δεῖν προ παντὸς νὰ εἶνε ὁ φιλόστοργος πατήρ ὁ μεριμνῶν περὶ τῆς προκοπῆς ἐκείνων, οἵτινες εἰς τὸ ἀνώτατον Δημοτικὸν ἰξίωμα ἀνήγαγον αὐτόν.

Τίνας ὑποσχέσεις ὡς ὑποψήφιος Δήμαρχος ἔδωκα πρὸς ἑμῆς, δὲν ἀσμενῶς, τὸ προ-

ῶχειν, ν' ἀποδεικνύω. Τὸ πρόσωπόν του ἔγινε μὲ μίαν κατάχλωμον, μαρμαρῶν σὺν τῷ κομμένῳ λουλουδί! Ἐξάρπα ἀναπετάχθηκε σὺν ἀλαφιασμένῳ ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ πρὸς στιγμὴν τοῦ ἦλθε νὰ ὁρμήσῃ μπροστὰ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ποῦ ἐπερίμενε νὰ τὸν στεφανώσῃ, ν' ἀρπάξῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ τὸ σκορπίσῃ σὲ χίλια κομμάτια καὶ νὰ φωνάξῃ μ' ὅλην τὴν δύναμίν του:

— Εἶνε ντροπὴ νὰ βραβεύσεται αὐτὸ τὸ ἔργο! Εἶνε τιποτένιο, ἀνάξιον, ποῦ ἔχει ἕνα τέτοιο μοντέλλο. Προσέξτε, εἶνε ἀποτυχία ἀληθινή, ὀλοφάνερη!

Ἀλλὰ πάλιν συνεκρατήθη· κατώρθωσε μετὰ κόπου νὰ πνίξῃ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ὀρμήν του. Καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἔφυγε σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ τὸν ἐντιληφθῇ κανένας, ἐνῶ ἐπάνω εἰς τὰς παρειάς του ἐκύλισε ἕνα δάκρυ χονδρό, μαζὺ μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ τρέμοντα χεῖλη του, μαρτυροῦντα ὅλο τὸ κρυφὸ παράπονον ποῦ στήν ψυχὴν του ἐφώλιαζεν.

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

σεχὲς δὲ μέλλον θέλει καταδείξει, ὅτι δι' ἐμὲ ὁ μόνος πόθος εἶνε, τίνι τρόπῳ θὰ διευνηθῇ εὐσυνειδήτως ἐν καιρῷ νὰ εἰπω καὶ ὑμεῖς νὰ ὁμολογήσῃτε ἐνθουσιωδῶς, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμε-

ρῶν μου ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς προήχθη καὶ ἐνθέρμησε,

Μετὰ π. ἀλλ. ἀγάπης

ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Δήμαρχος Πειραιῶς

F. NITSE

“ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,”

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53 54 55 56 57 καὶ 58 φύλλο)

Τὰ Σφαλῆγγία.

Κύτταζε, νῦν ἡ κρύπτρα τοῦ σφαλῆγγι! Θες νὰ τὸ δῇς ὁ ἴδιος; Ἐδῶ εἶνε κρεμασμένη ἡ ἀράχνη σου! Ὑγιῖζε τὴν νὰ δῇς πῶς τρέμει! Νὰ το ποῦρχειται θεληματικῶς καλῶς, το, τὸ σφαλῆγγι! Μαῦρον κάθεται στὴ ράχην σου τὸ τρίγωνον σημάδι, καὶ ξέρω ἄκομην ἐγὼ τί κάθεται καὶ μέσα στὴ ψυχὴ σου.

Ἐκδίκησθαι κάθεται μὲς στὴ ψυχὴ σου. Ὅπου δαγκᾷ, μαῦρον σημάδι βγαίνει. Μὲ ἐκδίκησθαι κάμνει τὸ φαρμάκι σου τὴν ψυχὴν νὰ στριφογυρνᾷ.

Ἔτσι θὰ σᾶς μιλήτω μὲ παραβολήν, ποῦ θὰ κάμῃ τὴν ψυχὴν σας νὰ στριφογυρνᾷ, σᾶς ἱεροκήρυκε, ποῦ κηρύττει τὴν Ἰσότητα! Σφαλῆγγία εἶστε γὰρ μὲ κ' ἐκδικηταὶ κρυμμένοι!

Μὰ ἐγὼ, θὰ δῇς, τὴ κρύπτρα σας στὰ φανερά θὰ βγάλω! γι' αὐτὸ σᾶς γελῶ κατὰμουτρα τοῦ ὕψους μου τὸ γέλοιο.

Γι' αὐτὸ θὰ νὰ ξεσχίσω τὴν ἀράχνην σας γιὰ νὰ σᾶς κάμω ἀπ' τὸ θυμὸ νὰ πεταχθῇτε ὅλῳ ἀπὸ τὴν κρύπτρα τοῦ ψεύδους σας, κ' ἡ ἐκδίκησθαι σας νὰ πηδῇ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν λέξιν σας «Δικαιοσύνη».

Γιατὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ αὐτρωθῇ ἀπ' τὴν ἐκδίκησθαι: αὐτὸ εἶνε γὰρ μὲ γεφύρι γιὰ τὴν ὑψηλοτάτη ἐλπίδα, κ' ἕνα Τόξον Οὐράνιον κατόπιν ἀπὸ μακρονεὲς κακοκαιρίας.

Μὰ τὰ σφαλῆγγία βέβαια τὸ θέλουνε ἄλλιως.

«Αὐτὸ νὰ ὀνομάζεται Δικαιοσύνη, τὸ νᾶναι ὁ ὁ κόσμος γεμάτος ἀπ' τὴν κακοκαιρίαν τῆς ἐκδίκησθαι μας» — ἔτσι λέν ἀνάμεσόν τους.

Ἐκδίκησθαι νὰ θέλουμε καὶ νὰ βρίζουμε τὸ κάθε τί ποῦ μ' ἐμᾶς δὲν εἶνε ἴσιον. — Ἔτσι ὑπόσχονται ἀνάμεσόν τους οἱ σφαλῆγγοκαρδιεῖς.

Καὶ «Θέληση γιὰ Ἰσότητα» — ἔτσι πρέπει νᾶνε στὸ ἐξῆς τὸ ὄνομα τῆς Ἀρετῆς καὶ νὰ ὑψώνουμε τὴ φωνὴν μας ἐνάντια στὸ Κάθε δυνατό!»

Ὡ ἐσεῖς ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος, ἡ τρέλλα ἡ τυραννικὴ τῆς λιγοθυμίας σας φωνάζει δυνατὰ γιὰ «Ἰσότητα». Ὁ πῶς ἀπόκρυφος τυραννικός σας πόθος κρύβεται μέσα στὴ λέξιν «Ἀρετὴ».

Καταλυπημένη Περηφάνεια, κρυμμένος Φθόνος, ἴτως τῶν πατέρων σας Φθόνος καὶ Περηφάνεια: καὶ τὴν βγαίνει ἀπὸ μέσα σας σὺν φλόγα καὶ τρέλλα τῆς ἐκδίκησθαι.

Ἐκεῖνο ποῦ ὁ πατέρας τὸ σῶπασε, ἔρχεται καὶ τὸ διαλαλεῖ ὁ γιὸς του: καὶ συχνὰ βρῆκα πῶς ὁ γιὸς εἶν' ἕνα μυστικὸν τοῦ πατέρα του ξεσκεπασμένο. Τοὺς ἐνθουσιασμένους μοιζῶναι: μὰ ἡ καρδιά τους δὲν εἶνε ποῦ τοὺς ἐνθουσιάζει, — εἶνε ἡ Ἐκδίκησθαι. Κι' ἂν γίνονται κρύοι καὶ τρυφεροί, δὲν εἶνε τὸ πνεῦμα, εἶν' ὁ φθόνος ποῦ τοὺς κάμνει κρύους καὶ τρυφερούς.

Ἡ ζήλεια τους τοὺς ὁδηγεῖ στῶν σκεφτικῶν τὸ

μονοπάτι, αὐτὸ εἶνε τὸ σημάδι τῆς ζήλειας των — πάντα πηγαίνουν πολὺ μακριὰ γιὰ ν' ἀναγκασθῇ στὰ ὅστερνα νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω στὸ χιόνι.

Ἀπὸ τὸ κάθε τους παράπονον ἡχολογᾷ ἐκδικητικῶς, μέσα σὲ κάθε τους ἔπαινον εἶν' ἕν' ἀγκάθι τοῦ πόνου, καὶ τὸ νᾶνε κινεῖς δικαστὴς εἶνε γι' αὐτοὺς Μακαριότητα.

Ἔτσι λοιπὸν σᾶς συμβουλεύω, φίλοι μου: δυσπιστεῖτε σ' ἐκείνους ποῦ χύνουν κλίση δυνατὴ νὰ τιμωροῦν!

Εἶνε λαὸς ἀπὸ κακὴ γενιὰ καὶ καταγωγὴ, ἀπὸ τὰ πρόσωπά τους μέσα κυττάζει ὁ δῆμιος καὶ ὁ κατάσκοπος.

Δυσπιστεῖτε σὲ ὅλους ἐκείνους ποῦ σᾶς μιλοῦν πολὺ γιὰ τὴν δικαιοσύνην τους! Ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ψυχὴν σας δὲν λείπει μονάχα τὸ μέλι. Καὶ ἂν ὀνομάζονται μόνοι τους «Καλοὶ καὶ Δίκαιοι», νὰ μὴ ξεχνάτε, πῶς τοὺς λείπει μόνο ἡ Δύναμη — νὰ γείνουν Φαρισαῖοι!

Φίλοι μου, μὴ μὲ ἀναγκάζετε μ' αὐτοὺς καὶ μὴ μὲ κάμνετε ἕνα.

Εἶνε μερικοί, ποῦ κηρύττουν τὴν διδασκαλίαν μου περὶ Ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μερὸς εἶνε ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος καὶ σφαλῆγγία.

Τὸ ὅτι μιλοῦν πρὸς χάριν τῆς Ζωῆς, ἂν καὶ κἀθονται μέσα στὴ κρύπτρα τους, αὐτοὶ οἱ φαρμακοκαρδιεῖς καὶ τραβηγμένοι ἀπ' τὴν Ζωή, τὸ κάμνουν, γιὰτὶ θέλουνε νὰ προξενήσουν πόνο.

Σ' ἐκείνους θέλουν νὰ προξενήσουν πόνο, ποῦ τὴν ἔχουν τὴν Δύναμιν, γιὰτὶ αὐτοὶ στὸ κήρυγμα περὶ Θανάτου εἶνε ἄκομην πῶς καλῆτερα γυμναζόμενοι.

Ἄν ἦταν ἄλλιως, καὶ τὰ σφαλῆγγία θὰ διδύσκαν ἄλλιως: καὶ ἴσια ἴσια αὐτοὶ ἦταν μιὰ φορὰ οἱ καλῆτεροι τοῦ κόσμου κακολόγοι καὶ Αἰρετικοκαῦτες.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ἱεροκήρυκες τῆς Ἰσότητος δὲν θέλω ν' ἀνακατωθῶ καὶ νὰ γίνω ἕνα. Γιατὶ ἔτσι μοῦ μιλάει ἡ Δικαιοσύνη: «οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἴσιον».

Καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνων ἴσοι! Ἡ ἀγάπη μου στὸν Ὑπεράνθρωπον τί θὰ γινόταν τότε ἐὰν ἄλλιως μιλοῦσα;

Πάνω σὲ χίλιες γέφυρες καὶ δρόμους πρέπει νὰ στριμώνονται τρέχοντας πρὸς τὸ Μέλλον καὶ πάντα πρέπει ἀνάμεσόν τους νᾶνε μεγάλος πόλεμος καὶ Ἀνισότητα — ἔτσι μοῦ λέει νὰ μιλῶ ἡ μεγάλη μου Ἀγάπη.

Δημιουργοὶ ἀγαλμάτων καὶ φαντασμάτων πρέπει νὰ γίνων με τοῖς ἐχθροῖς των καὶ μὲ αὐτὰ τὰ γάλατα καὶ τὰ φαντάσματά τους: πρέπει νὰ πολεμήσουν τὸν πῶς μεγάλο πόλεμον ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου!

Καλὸ καὶ Κακὸ, καὶ Φτωχὸ καὶ Πλούσιον, καὶ Ὑψηλὸ καὶ Χαμηλὸ, καὶ ὅλα τῶν ἀξιών τὰ ὀνόματα: